

Titlu original (eng.): Flamingo flying south

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
DINGWELL, JOYCE

Flamingo/ Joyce Dingwell

Traducător: Mihaela Cosac

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-485-9

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROZ “

JOYCE DINGWELL

Flamingo

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIHAELA COSAC

Editura și Tipografia

ALCRIS

***Vă recomandăm ultimele apariții din
colecția "ROZ":***

Hilary Wilde	-Marea de turcoaz	nr. 308
Shanna Michaels	-Doamna și politistul	nr. 309
Flora Kidd	-Mireasa căpitanului	nr. 310
Noelle Berry McCue	-Tărnuțul îndrăgostiților	nr. 311
Karin Black	-Zbor cu peripeții	nr. 312
Iris Moore	-Mâna destinului	nr. 313
Alison Fraser	-Dragoste în afara rațiunii	nr. 314
Laurien Blair	-Dragă Miranda	nr. 315
Karen Rose Smith	-Curcubeul speranței	nr. 316
Melanie Hurst	-În amurg	nr. 317
Lily Stevens	-Între doi bărbați	nr. 318
Anna Moines	-Reversul medaliei	nr. 319
Ann Cristy	-Licitația burlacilor	nr. 320
Anne Mather	-Mister și iubire	nr. 321
Jan MacLean	-Să uităm ce-a fost	nr. 322
Margot Dalton	-Minciuni înaintea săruturilor	nr. 323
Annabel Murray	-Dovada de dragoste	nr. 324
Jo Donnell	-Dincolo de tăcerea lor	nr. 325
Sandra Field	-Stânjenei sălbatici	nr. 326
Anna Moines	-Dragoste târzie	nr. 327
Iris Valentine	-Lacrimi de fericire	nr. 328
Rita Herron	-Hoțul de inimi	nr. 329
Sandra Steffen	-Fugara și pilitistul	nr. 330

Capitolul 1

Pe drumul de întoarcere de la St.Paul's Pillar, ultimul popas al călătoriei în Cipru oferită de Georgie cumnatei sale Leone, fu-sese tot timpul măcinată de gânduri. Nici Stânca Afroditei care tâșnea albă din marea albastră pe Faleza Dover n-o mai impresiona ca înainte.

Georgie zâmbea fără s-o deranjeze lipsa ei de interes, deși fusese sincer surprinsă să constate că sentimentul matern o părăsise atâta timp. Acum, chemarea familiei se făcea din nou simțită.

– Mă întreb cum se cațără oare John pe ziduri?

Leone se agita fără să remarce corcodușul înflorit, munții Troodos în depărtare și măgărușul care ducea pe lângă saci cu plante aromate câțiva copii cu ochi negri.

– Și dacă Adrian se bălăcește toată ziua în bazin, cum face dacă nu-l urmărești? Mă întreb dacă...

– Dacă nasul lui Bronwen e ars de soare, o întrerupse Georgie, dacă tocul de la pantoful lui Trevor s-a înțepenit între pietre. Nu-ți mai face griji, dragă. John se va ocupa de toate.

– Și de John cine va avea grijă? întrebă Leone ușor temătoare, datorită firii ei sentimentale.

– Din seara asta, tu.

„... Dar de mine cine se va ocupa?” se întrebă Georgie. Când îl anunțase pe John că avea intenția să-i răpească nevasta pentru o săptămână pe insulă, el fusese șocat nu de propunere, pentru că observase la fel ca Georgie că Leone avea nevoie de momente de liniște departe de copii, ci de alegerea ei.

– Cipru? întrebase el. Crezi că ar fi bine, Georgie?

– De ce nu, John? Totul s-a terminat de mult.

– A fost o perioadă memorabilă, îi aminti el.

Adevărul era că numai datorită lui ajunsese în Cipru. La fel ca vremea ametoare de anul acesta. – Ți-ar putea aminti de o altă vreme și te-ar putea răscoli...

– Nu, spus ea zâmbind.

– Adesea, locurile reînvie amintirile.

– Îmi place insula, o cunosc și cred că este un lucru foarte important pentru Leone. E mai bine s-o duc într-un decor cu care sunt familiarizată.

– Înțeleg, dar...

– Dragă John, Leone are nevoie neapărat de o pauză, ca și mine de altfel și această vacanță pe care i-o acord va fi min-

unată. Cât timp un copil se află prin preajmă, ea nu se poate relaxa. O săptămână departe de copii va fi nemaipomenită.

– De acord. Totuși, de ce n-ai ales Rhode Island sau Creta? Poate chiar o noapte la Tel Aviv?

– Deoarece, îți repet, cunosc insula foarte bine și îmi va fi mai ușor să organizez o excursie interesantă.

– Și să-ți amintești de trecut?

– Ai spus că accepți, așa că aștept răspunsul Leonei.

Georgie era sigură că până acum cumnata ei se distrase de minune, dar soțul și copiii o doreau din nou acasă și ea era dornică să-i vadă. Era pregătită să-și privească ștrengarii zburdând în voie, să le bandajeze genunchii, să facă băi de soare... într-un cuvânt, familia.

Se aflau aproape de Limassol, orașul-port cu grădini atrăgătoare, restaurante în aer liber risipite pe țărmul mării și magazine pe care Georgina nu le vedea. Gândurile ei erau la trecut, la vara când pășise pentru prima oară pe insulă.

Pe vremea aceea, John, consultant în probleme de comerț, își lăsase familia în Australia pentru o deplasare de câteva luni în Cipru, promițând să-i însoțească în următoarea călătorie la München. În aceeași perioadă, Georgie întrerupsese drumul

spre Anglia ca să-și vadă fratele mai mare și să-i aducă puțin din atmosfera de acasă. Așa sperase și așa îi confirmase John mai târziu... La fel ca Justin, un comis-voiajor englez care-i șoptise zâmbind că radia în jurul ei o atmosferă de primăvară. Justin Reynolds era un bărbat mai puțin atrăgător decât fratele ei, dar care obișnuia să folosească aceiași termeni ca acesta în descrierea Ciprului.

– În profesia noastră, i-a explicat John Georgiei, Ciprul reprezintă doar un loc de trecere spre alte meleaguri sau pentru unii un popas de scurtă durată.

I-o spusese de mai multe ori, dar ea abia acum înțelegea adevărata semnificație a cuvintelor lui. O avertizase să fie atentă și să nu-l ia în serios pe Justin, dar avea optsprezece ani, vara i se părușe idilică și se îndrăgostise.

Adevărul era că Justin n-o încurajase, o întâmpinase doar cu un zâmbet, privind-o admirativ cu ochii lui albaștri. Au fost peste tot împreună și au făcut multe în vara aceea memorabilă, de la curse de șalupe pe apele turcoaz din zona orașului Famagusta, la descoperirile arheologice din Akasia, orașul epocii bronzului. Traversaseră apoi insula prin Bellapais, din zona nordică, unde Georgie aflase pentru prima dată despre celebrul Copac al Trândăviei, devenit pentru ea Copacul Adevărului, la umbra căruia băuseră cafea. Acolo, în timp ce agitase cuburile de gheață din paharul cu apă de lângă cana cu bere neagră, ea spusese:

– E un obicei frumos, Justin. O să-l adoptăm mai târziu, la noi

acasă.

Dar el tăcuse și tăcerea fusese mai grăitoare decât orice cuvânt. Apoi, pe măsură ce tăcerea devenea apăsătoare, Georgie se ridicase, cu obrajii mai roșii decât ardeii iuți întinși ca o iederă deasupra mesei lor. De pe Bellapais, se putea zări Turcia în zilele senine, dar ea avea ochii plini de lacrimi.

Pe drumul de întoarcere spre casă, Justin se purtase cu mare atenție. Georgie îi spusese: „La revedere, Justin” în loc de „Noapte bună” și totul se sfârșise. El o atinsese ușor pe umăr, apoi se îndepărtase și nu l-a mai văzut niciodată. John i-a povestit mult mai târziu că plecase spre Atena, apoi spre...

– Ciprul este pentru profesia noastră un popas de scurtă durată.

– Da, John, ai mai spus asta.

Șederea lor în Cipru a mai durat câteva săptămâni, după care s-au întors împreună la Sydney. John a acceptat postul din München și a plecat acolo cu familia, iar Georgie a revenit la slujba ei. Era mereu singură nu pentru că avea inima frântă, ci pentru că nu întâlneau încă bărbatul potrivit.

În această situație se afla când primi scrisoarea Leonei: „Crezi că o tânără care are destui bani ar putea să ne facă o vizită?” Și astfel, Georgie a pornit din nou peste mări. Vacanța lui John a coincis cu programul ei liber și împreună cu Leone și copiii au mers spre Plaja Casandra, în partea de sud a orașului Salonic, apoi s-au dus în Cipru, de unde în seara aceasta tre-

buia să se întoarcă acasă.

Acum, reveneau pe strada unde se afla hotelul Curium – ales de Georgie – din Limassol.

Imediat ce a intrat în cameră, Leone și-a făcut de lucru cu pregătirea bagajelor pentru drum. Georgie se apropie de fereastră și aruncă o privire în vecinătatea hotelului, la grădinile și copacii înalți care aruncau umbre întunecate și mai departe, la mica grădină zoologică de unde în liniștea serii de vară ajungeau la ea zgomotele animalelor și sporovioala păsărilor.

Fusesse o zi la fel de minunată ca cele petrecute alături de Justin și inevitabil, gândurile ei s-au întors la trecut. Revedea satele risipite pe dealuri, câmpurile cu grâu și orz, plantațiile de măslini și primii migdali înfloriți...

– Nu vreau să mă întorc, murmură fără voia ei.

– Ai spus ceva? o întrebă Leone încuind o valiză.

– Da, zâmbi Georgie. Crezi că lui Bronwen i-ar plăcea una din figurinele pe care le-am văzut ieri împreună pe strada St.Andrew?

– Ai fost deja prea generoasă.

– Nu asta te-am întrebat, dragă.

– Știu, răspunsul e da. Vrei să pleci acum?

– Ar fi mai bine. Până la aeroportul din Nicosia sunt opt kilometri, așa că va trebui să pornim imediat după ce luăm ceaiul.

– Atunci, ai grijă să nu te rătăcești, o rugă Leone care aproape se rătăcise cu o zi înainte în mulțimea de pe străduțele

orașului.

– Cunosce foarte bine locurile și oamenii, o liniști Georgie întorcându-se de la fereastră cu pălăria în mână.

– Vrei să fac și bagajul tău? o întrebă Leone în timp ce cunata ei se apropia de ușă.

– Nu... adică...

Georgie intră repede în lift și coborî în hol, întrebându-se de ce se simtea atât de nesigură. Era doar stabilit să se întoarcă împreună cu Leone la Salonic, de unde drumurile lor se despărteau. John pornea spre München, iar ea înapoi în Australia. Dar nu era sigură că lucrurile urmau să se desfășoare așa.

Se opri din obișnuință în fața recepției, deși nu avea nevoie de cheie. Bărbatul din spatele biroului ridică ochii și i se adresă într-o engleză ireproșabilă, cum se putea auzi oriunde în Cipru.

– De ce nu m-am gândit la dumneavoastră, domnișoară Paul?

– Poftim?

– Oaspetele nostru cu cei doi copii... ne-a solicitat...

– O persoană inteligentă și atrăgătoare? răsă Georgina.

Ochii întunecați ai bărbatului îi confirmară descrierea, dar el

nu-și permise să spună decât:

- Din Australia.
- Australia?
- Așa scrie în pașaportul dumneavoastră.
- Da, dar... începu Georgie.
- E adevărat, insistă el.
- Din Australia, ca și domnul Paul.
- Domnul cu doi copii, completă Georgie.
- Firește, cu cei doi copii pentru care ați fost solicitată...

Devenea din ce în ce mai curioasă, dar n-avea de gând să recunoască.

Porni pe strada în formă de frunză, coborând pe țărmul mării, pe lângă uriașul care avertiza trecătorul despre Festivalul Vinului – amintindu-i de ziua când Justin o dusesse acolo – apoi de-a lungul zidului de piatră spre zona magazinelor – strada St.Andrew. Cea mai emoționantă stradă din lume cum o considerase o dată împreună cu Justin, rămăsese neschimbată. Era atât de îngustă, încât mașinile erau nevoite să înainteze încet și pentru că nu existau trotuare și aveai senzația că te strecuri printr-un canion format din trupurile oamenilor. În schimb, magazinele erau fascinante. Patiserii, prăvălii unde se vindeau dantele brodate foarte scumpe sau lucruri ieftine, încălțăminte, covoare din lână, confecții pentru femei și bărbați.

Străbătuse o cale lungă până la cel mai select magazin, unde ieri petrecuse împreună cu Leone o oră încântătoare printre

broșe minunate din argint filigranat, inele de aur, lanțuri fine de ceas și pandantive cu peruzele. Figurina pe care Leone o alesese pentru Bronwen se afla în spatele magazinului. Georgie se strecură cu greu printre grupurile de cumpărători, turiști în mare majoritate, care forfoteau în jurul chinezilor din porțelan puși în evidență prin poziția lor pe un raft. Alături de ei, alte statuete reprezentând un băiat cu pipă, un măgăruș foarte scump – un personaj specific insulei – un berbec chinezesc la gâtul căruia atârna un clopotel și o statueta delicată de porțelan albastru înfățișându-l pe Isus.

– ... Dacă m-ați putea ajuta... cuvintele care-i opriră brusc incursiunea printre minunățiile magazinului aparțineau unui bărbat mult prea înalt și prea puternic pentru locul acela plin de obiecte delicate. El continua să insiste spre grupul de femei cu care venise mai devreme.

– ... Dacă m-ați putea ajuta...

Deși absentă, Georgie reuși să rețină că bărbatul căuta două cadouri cu specific masculin – greu de găsit într-un magazin cu obiecte de artă – pentru doi băieți crescuți departe de lumea înconjurătoare.

– Ei au trăit mai mult închiși până acum și aș dori ceva care să le atragă atenția.

Turistele, americane după accent deduse Georgie – lucru surprinzător de când Ciprul nu se mai afla sub tutela Americii – traversaseră Ierusalimul pentru a respira aerul curat al Mediteranei. Ele erau din Wyoming și încercau să-l convingă